

(Første Behandling findes i Tidenden, Sp. 205 ff. Udvalgets Betænkning i Tillæg B., Sp. 897).

Uden for Betænkningen var intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslagets Paragraffer med de dertil stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Høst): Som det vil ses af den afgivne Betænkning, har Udvalget været enigt om at tiltræde Lovforslaget og navnlig det Princip, som er udtalt i det, saaledes at altsaa den Medvirken, som Kommunalraadene uden for Kjøbenhavn hidtil have ydet til Inddrivelse af Alimenterationsbidrag, for Fremtiden overføres til Politiet uden for Kjøbenhavn. Vi have anset det for at være det naturligeste, men paa den anden Side maa jeg fremhæve, hvad der ogsaa er fremhævet i Betænkningen, at det absolut vil medføre en ikke ringe Forøgelse af Kontorudgifterne for Retsbetjentene. Navnlig skal jeg gøre opmærksom paa, at det, foruden at det maa ske bliver nødvendigt i større Jurisdiktioner at faa noget mere Arbejdskraft, navnlig vil medføre en meget betydelig Forøgelse af Portoudgifterne, idet det selvfølgelig vil bevirke, at der maa gaa ikke saa ganske faa Skrivelser frem og tilbage mellem vedkommende Retsbetjent, Sognefogeder og Sogne raad. Jeg har f. Eks. regnet ud, at denne Forøgelse af Portoudgifterne i min Jurisdiktion, hvor vi have mellem 4 og 500 Resolutioner om Aaret til Inddrivelse, allermindst vil komme til at andrage en halvtredje hundrede Kroner, og saaledes vil det naturligvis ogsaa gaa paa andre Poster, paa Skrivemateriale f. Eks., der maa maa ske mere Personale o. s. v., og jeg antager, at der er de Jurisdiktioner, hvor det vil stige endnu mere. Det vil derfor ikke være mere end retfærdigt, at Retsbetjentene faa en Forøgelse af deres Kontorhold i den Anledning, og det retfærdigste vilde vel ubetinget være, at denne Forøgelse kunde finde Sted samtidig med, at Loven traadte i Kraft; men hvis dette ikke kan lade sig gøre, formener man, at naar Kontorholdslovene komme til Revision, bør der tages Hensyn hertil.

Jeg skal endnu bemærke, at det har været under Ærvervejelse i Udvalget, om man ikke her ved denne Lov kunde sikre forladte, fraseparerede og fraskilte Hustruer at faa de Underholdsbidrag, vedkom-

mende Mænd skulde betale til Børnene, udredet af det offentlige i Lighed med, hvad der er foreslaaet, og hvad der allerede nu er Tilfældet for de uægte Børns Vedkommende; men vi have ikke fundet, at det passede ind her i dette Lovforslag. Jeg skal blot minde om, at alene den Omstændighed, at man ikke for disse ægte Børns Vedkommende vil kunne fastsætte noget Normalbidrag, paa Grund af Forskellighederne i disse Børns Livsvilkaar, ville medføre, at en Bestemmelse i den Henseende umuligt kunde gaa ind i dette Lovforslags Ramme. Og vi vilde kun opholde Forslaget, dersom vi, ved Siden af, hvad der skulde gælde for uægte Børn, tillige vilde fastslaa Regler om, hvad der skulde gælde for ægte Børn, hvis Mødre vare forladte, fraseparerede eller fraskilte Hustruer. Vi have derfor ment at maatte indskrænke os til at henlede Opmærksomheden herpaa og paa det retfærdige i, at der kommer et særligt Lovforslag om dette Forhold.

Som jeg tillod mig at bemærke, er Udvalget enigt om i Hovedsagen at tiltræde Lovforslaget, og det er derfor kun faa og lidet indgribende Ændringer, vi have tilraadet. Idet jeg for øvrigt henholder mig til Betænkningen, skal jeg ganske kort gennemgaa disse Ændringsforslag. — Det første indeholder egentlig kun en Redaktionsændring, som ikke behøver nogen nærmere Motivering, og som jeg derfor ikke skal komme nærmere ind paa. — Det andet Ændringsforslag er begrundet i, at der i Lovforslaget er indkommet en ny Bestemmelse, som ikke findes i den nugældende Lov af 1892, og som gaar ud paa, at hvor det er Fattigvæsenet, der har afholdt Barselsudgifterne til vedkommende Kvinde, skal dette Fattigvæsen have Ret til at faa dem refunderede. For imidlertid at afskære al Tvivl om, at man ikke kan faa dem refunderet hos vedkommende Forsørgelseskommune, have vi foreslaaet, at det kun skal være Retten lige over for Barnefaderen, som gaar over paa Fattigvæsenet. Man vilde ellers nemt komme i Strid med Fattigloven, hvorefter disse Udgifter til Barselfærden ikke betragtes som Fattighjælp og ikke kunne fordres refunderede, men skulle afholdes af Opholds kommunen.

Saa have vi til § 4 foreslaaet en lille Ændring, som gaar ud paa, at Barnemoderen ikke skal kunne fordre Bidragets forskudsvis Udbetaling af det offentlige for kortere Tid end $\frac{1}{2}$ Aar. Det er nemlig ikke ualmindeligt, at disse Alimenterationsbidrag fastsættes kvartaarsvis, ja end-